

Сичко свидѣтельствува, че Іоаннъ I Асѣнь откакъ придоби царскы вѣнецъ отъ Папата и самовластенъ Бъл. Патріархъ, който да са избира и посвещава въ България; откакъ надви и надделъ своитѣ врагове, не мислеше вече за подчиненіто си на Папата. И Райчъ е ималъ пълно право до каже за него: *Нижє онъ е просилъ Унию за то, чтото она пріятна ему была, но точною да бы вѣнецъ императорскій себѣ и архієпископу патреаршеское достойнство пріобрѣлъ, получивъ же обоа, насмѣялся Уній и отрынулъ ю.* » ⁽¹¹⁾

Іоаннъ I умрѣлъ младъ и зеленъ въ 1206 или 1207 година. За неговата смъртъ са разказва, какъто и за смъртта Крумова и Симеонова, че была придружена съ таинственны прокобяванія и свѣрхестественны евленія. При Солунската обсада, когато Іоаннъ почивалъ въ чадъра си, евилъ му са на-стънъ всадникъ на чървенъ конь и го пронизалъ съ копіето си. Този всадникъ былъ св. великомъченикъ Димитрій, казватъ Гръцкытѣ лѣтописцы, който въспрѣлъ побѣдоноснытѣ Іоанновы дружины подъ самытѣ стѣны, дѣто почивахъ нетленнытѣ мощы на Великомъченика. Защото споредъ тѣхъ пакъ, и самага Іоанна намѣрили въ чадъра му прободенъ на нѣколко мѣста. И Манастръ единъ отъ неговытѣ воеводы чулъ былъ гласъ, който выкалъ: « Азъ съмъ убиецътъ! » Този таинствененъ гласъ бѣ отдаденъ Св. Димитрію, и Манастръ тогазъ чакъ снѣ обсадата и си отиде въ Търново. ⁽¹²⁾

⁽¹¹⁾ Исторія разныхъ Сл. народевъ I. 425 стр.
— До тукъ и Дриновъ.

⁽¹²⁾ Асѣр. с. 43. Du Cande Hist. de Const. p. 21.
у Палаузова.